

VÒNG TRÒN

ĐÀO KHÁNH

- Quê tôi Bình Lục – Hà Nam, vùng chiêm trũng mưa về tháng tám. Nước mênh mông bạc trắng ruộng đồng. Những lũy tre xanh cầm tay nghiêng bóng. Lạc loài đôi Thánh giá như nhớ thương đường nhỏ về làng. Con đường tôi đi đó, mùa hè cỏ gà hai bờ xơ xác, mùa thu nhìn rõ đất nâu. Con đường, con đường nối tổ tiên tôi với nhà tôi bé nhỏ. Trong những đêm trăng chập chờn nhìn ra nơi gò đất hoang vu có phần mộ người thân, tôi vẫn nghĩ rằng thế giới này và thế giới kia không có gì xa cách.
- Đêm của mùa mưa bay sùi sụt. Đêm của một ngày nát lòng nát dạ. Mẹ bầm vai hai thúng hai con bước thấp bước cao. Bó đuốc sắp tàn cha nghiêng mình soi lối. Con đường nối tổ tiên tôi xa dần, xa dần... mất hút. Tuổi thơ tôi đã lằm lằm mất rồi.
- Nơi bờ bến lạ lùng, tôi mở túi coi cuốn kinh kính mừng của mẹ. Bùn đọng quê hương ố nhòe trang giấy nhưng lời Người từng nét không phai ở đây sa-mu-en dẫn dắt “Người là núi đá là thành lũy... là kiên mục... là thành trì bảo vệ, là chốn con nương mình...”. Tôi hôn bùn đất quê hương. Cuốn sách ấy ngót hai mươi năm mẹ tôi gìn giữ và khi người về sách đã cùng người cùng hơi đất quê nhà đem theo ấm áp.
- Những đêm quê hương mù mịt đạn bom, nắng lửa ngút ngàn hay mưa dầm thối đất. Mưa A Sao A Lưỡi mưa về đâu phải giọt lụy êm đềm trên phố em. Nhưng tất cả chẳng còn gì ngoài nước mắt. Nỗi u hoài đau thắt. Mẹ xưa gánh hai con nay em bước thẩn thờ lòng hơn đã chết. Mưa biển động là vết chém dao đâm! Chốn giáo đường chiều hôm cầu nguyện nước mắt là hoa Thiên chúa nhân từ. Em khóc trên vai anh lịch sử cứ quay vòng từng bước!

10.2006